

Hristos a Înviat! Adevarat a Înviat!

Christ is Risen! Truly He is Risen!

Buletin Periodic

Editie Speciala – Sfintele Pasti 2010

**MISIUNEA ORTODOXA ROMANA
NASTEREA PREASFINTEI FECIOARE MARIA
CHELSEA, MA**

Troparul Invierii Domnului

„Piatra fiind pecetluită de iudei și ostașii străjuind precurat Trupul Tău, înviat-Ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viață. Pentru aceasta, Puterile cerurilor strigau Ție, Dătătorule de viață: Mărire învierii Tale, Hristoase! Mărire împărăției Tale! Mărire iconomieii Tale, Unule Iubitorule de oameni! “

Troparion of the Resurrection

When the stone had been sealed by the Jews, and the soldiers were guarding Thine immaculate Body, Thou didst rise on the third day, O Savior, granting life unto the world. Wherefore, the Hosts of the Heavens cried out to Thee, O Life-giver: Glory to Thy Resurrection, O Christ. Glory to Thy kingdom. Glory to Thy dispensation, O only Lover of mankind.

Preot paroh: Narcis Stoica Presedinte al Consiliului Parohial: Florin Oprea

Adresa postala: 8 Addison St, Chelsea MA 02150

Website: www.Sfantamariaboston.org

Email: Parinte.Narcis@gmail.com

Tel.: (714) 488 2040 (Celular)

Misiune a Episcopiei Ortodoxe Romane din America – Vatra Romaneasca

Sfanta Liturghie duminica de la ora 12:00 p.m. in Chelsea, MA, la “Nativity of the Holy Virgin Mary Russian Church”

Săptămâna Patimilor

Începând cu Denia din seara Duminicii Floriilor intrăm în Săptămâna Patimilor, ultima dar și cea mai intensă din Postul Mare. În fiecare zi din această săptămână Biserica ne pune în fața ochilor inimii câte un subiect sau două de meditație, în funcție de ce s-a întâmplat în aceste zile.

Luni, in Saptamana Patimilor

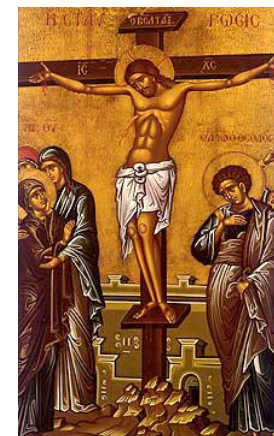
Din seara aceasta începe Săptămâna Patimilor, odată cu slujba Deniei. Pentru că spiritualitatea ortodoxă este liturgică, adică se dezvoltă prin intermediul textelor sfintelor slujbe, am ales să călătorim de-a lungul Postului și cu câte un cuvânt din Triod, cartea de slujbă folosită doar în această perioadă a anului.

Ziua aceasta aduce luminat începuturile Patimilor Domnului; veniți, dar, iubitorilor de prăznuire, să-L întâmpinăm cu cântări. Că Ziditorul merge să ia răstignire, întrebări și bătăi, judecat fiind de Pilat. Și încă lovit fiind de rob cu palma peste cap, toate vrea să le rabde, ca să mântuiască pe om. Pentru aceasta să zicem: Iubitorule de oameni, Hristoase Dumnezeu, dăruiește iertare de greșeli celor ce se închină cu credință preacuratelor Tale Patimi. (Denia de luni-Duminica seara)

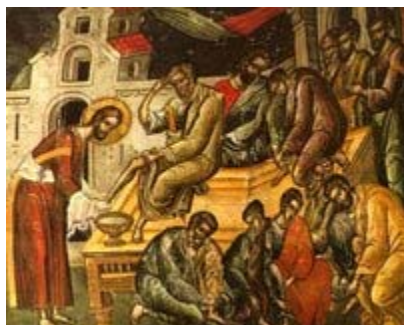
Marti, in Saptamana Patimilor

„Sfânta zi de **Marti** din Săptămâna mântuitoarelor Patimi ale Domnului ne aduce aminte de ziua judecării prin cele două pilde: pilda celor zece fecioare și pilda talanților. Pilda celor zece fecioare ne pune în gând și în inimă dreptatea lui Dumnezeu la a doua Sa venire. Cele cinci fecioare înțelepte sunt personificarea tuturor oamenilor care, ascultând cuvântul lui Dumnezeu, se îngrijesc de lumina cea sufletească (candela). Această lumină sufletească nu se poate aprinde decât prin faptele milostivirii (untedelemnul), prin dragostea față de aproapele nostru. Cele cinci fecioare nebune reprezintă sufletele care au dat uitării faptele iubirii de Dumnezeu și de oameni. Și iată ziua adormirii, ziua în care fiecare merge la întâlnire cu Hristos. Dar iată și ușa care se închide precum și sufletele noastre s-au închis la nevoile aproapelui nostru. Precum rămâne fără folos bătaia suferinței oamenilor aflați în nevoi la ușa inimii noastre, așa rămâne și bataia noastră la ușa Împărăției lui Hristos fără niciun fel de răspuns, primind și noi după dreptate toate câte le merităm. Pilda talanților este în legătură directă cu pilda celor zece fecioare și ne arată cât de importantă este înmulțirea darurilor noastre prin faptele cele bune puse în slujba bucuriei aproapelui nostru.

Domnul nostru Iisus Hristos ne amintește de ziua cea mare a Judecării de Apoi, când doar dreptatea lui Dumnezeu își va spune cuvântul. Dumnezeu a dăruit fiecăruia anumite posibilități, după Voia Lui cea sfântă a rânduit fiecăruia anumite daruri (talanții), pentru ca să le folosească spre slujirea aproapelui și prin aceasta spre dobândirea mântuirii. Spre deosebire de cei ce au făcut să rodească darurile lor, cel ce a primit un singur talant, l-a îngropat, ignorând porunca lui Dumnezeu de a-l înmulți. Așa se întâmplă și cu noi atunci când uităm că tot ceea ce avem îi datorăm Domnului și că dăruind din darurile noastre aproapelui nostru, de fapt nu le pierdem, ci dimpotriva le redobândim însutit în ziua neînserată a Împărăției lui Hristos. Atunci când ne închidem în noi înșine, uităm că a noastră chemare este aceea de a ne împărtăși de Hristos și de a împărtăși totul cu Hristosul care se află în fiecare dintre aproapele nostru, pe care slujindu-l ne înmulțim darurile mântuitoare: credința, dragostea, nădejdea, răbdarea, milostenia, iertarea, curăția inimii și

toate celelalte. Iar cel ce slujește lui Dumnezeu prin faptele cele bune, crește neîncetat în roada mântuirii și la ziua Judecării află bogăția milostivirii lui Dumnezeu, regăsindu-și darurile sporite în timpul vieții prin faptele iubirii.“

Meditatia zilei de Miercuri

Miercurea cea mare, ziua trădării. Iuda Iscarioteanul slujește satanei prin vânzarea Mântuitorului. Pentru treizeci de arginți Iuda îl vinde pe Hristos și devine astfel prizonier al iadului. Zi de adâncă întristare pentru fapta cea necugetată a celui care, deși văzând minunile și dragostea cea fără margini a lui Hristos, a rămas de piatră. Zi de adâncă întristare pentru fiecare suflet care îl trădează pe Hristos, devenind prizonierul păcatului. **Gestul lui a făcut ca ziua de miercuri să fie declarată zi de post în tot timpul anului.**

Miercurea cea mare este însă și o zi de nădejde pentru tot sufletul care se pocăiește. Este ziua de pomenire a femeii păcătoase. (Luca 7, 37-50)

Cu lacrimile pocăinței, cu mirul dragostei de Dumnezeu, cu sărutarea nădejdiei femeia cea păcătoasă se așează la picioarele Mântuitorului. Datoria ei e mare, greșalele ei sunt multe, însă pocăința ei e mai mare decât păcatele ei, iubirea ei pentru Dumnezeu copleșește agoniseala ei cea rușinoasă, credința ei îi aduce mângâierea iertării. Nu se teme de ceea ce spun ceilalți, se dăruiește lui Hristos cu toată suferința pe care păcatul a înmulțit-o în inima ei, dar și cu pocăința născută prin primirea luminii lui Hristos. Și nu numai că Iisus îi iartă păcatele, ci face amintirea ei neștersă din conștiința oricărui om care primește cuvântul Evangheliei.

Joi in Saptamana Patimilor

„Sfânta și marea zi de **Joi**. Ziua Cinei celei de Taină, ziua întemeierii celei mai mari Taine de pe pământ: Sfânta Euharistie prin care Hristos se dăruiește întregii lumii cu adevărat Trupul Său și cu adevărat Sângele Său. *"Iar pe când mâncau ei, Iisus, luând pâine și binecuvântând, a frânt și, dând ucenicilor, a zis: Luați, mâncați, acesta este trupul Meu. Și luând paharul și mulțumind, le-a dat, zicând: Beți dintru acesta toți, Că acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor."* (Matei 26, 26-28).

Hristos împreună cu ucenicii Săi petrece ultimele clipe de dinaintea Patimilor Sale. Seară tainică, tristă, plină de durere. Astăzi, Domnul le dă ucenicilor exemplu desăvârșit al slujirii, spălându-le picioarele, învățându-i că *"Cel care vrea să fie întâiul să fie slujitorul tuturor"* (Marcu 9, 35). Este de asemenea seară de adâncă rugăciune. Mântuitorul se roagă pentru toți ucenicii Săi și pentru toți cei care vor crede în Cuvântul Lui *"ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis"* (In 17,21) și le încredințează porunca cea mai mare: porunca iubirii. *"Poruncă nouă dau vouă: Să vă iubiți unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul."*

Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții." (In 13, 34-35). Și El Însuși împlinește această poruncă prin acceptarea chinurilor morții la care va fi supus începând din această seară. Joia Mare, noaptea petrecută de Iisus în grădina Ghetsimani, cu rugăciune și sudoare prefăcută în picături de sânge.

Vineri, in Saptamana Patimilor (Denia de Joi seara)

Denia de Joi seara se numește „Slujba Sfințelor și Mântuitoarelor Patimi ale Domnului nostru Iisus Hristos“. Este slujba în care participăm împreună cu Domnul la arestarea, judecarea, condamnarea, batjocorirea și răstignirea Mântuitorului. Toate acestea PENTRU NOI. Dumnezeu, Creatorul lumii, primește să fie scuipat și bătut de mâinile creaturii...

„Cel ce Se îmbracă cu lumina ca și cu o haină, stat-a gol la judecată și a primit palme peste obraz, din mâinile pe care le-a zidit. Și poporul cel călcător de lege a răstignit pe Domnul slavei pe Cruce. Atunci s-a rupt catapeteasma Templului; soarele s-a întunecat, nesuferind să vadă batjocorit pe Dumnezeu, de care se cutremură toate.“

„Răstignitu-Te-ai pentru mine, ca să-mi izvorăști mie iertare; împunsu-Te-ai în coastă, ca să-mi țâșnești pâraie de viață; cu piroane Te-ai pironit, ca prin adâncul patimilor Tale, crezând eu înălțimii puterii Tale, să-Ți cânt: Dătătorule de viață, Hristoase, slavă și Crucii Tale, și Patimii Tale, Mântuitorule.“ (Denia celor 12 Evanghelii)

Să nu lipsim în seara asta de la biserică, să nu Îl lăsăm și noi singur pe Domnul în drumul Său spre Golgota, de Răstignirea Căruia toată natura se cutremură, mai puțin omul... Să ne întâlnim toți pe drumul Golgotei, și să alinăm și noi puțin din durerea Lui, prin dragostea noastră.

„Acestea zice Domnul către iudei: Poporul Meu, ce am făcut ție? Sau cu ce v-am supărat pe voi? Pe orbii voștri i-am luminat, pe cei leproși i-am curățit, pe bărbatul cel ce era în pat l-am îndreptat. Poporul Meu, ce am făcut vouă? Și cu ce Mi-ați răsplătit? În loc de mană, cu fiere; în loc de apă cu oțet; în loc să Mă iubiți, pe Cruce M-ați pironit. Chema-voi neamurile Mele, și acelea mă vor preaslăvi împreună cu Tatăl și cu Duhul. Amin.“

Sambata, in Saptamana Patimilor (Denia de Vineri seara)

Astăzi Il coboram pe Hristos de pe Cruce și Il punem în mormant. În seara, la Denia Prohodului ne adunăm în jurul Mormantului Lui și Il plangem împreună cu Maica Domnului, cu Apostolii și femeile mironosite, dar și cu îngerii și cu întreaga natură care se cutremura văzându-L mort pe Creatorul ei. Cuvintele Prohodului ne transmit (dacă avem urechi de auzit și inimă de primit) durerea aceasta care sfășie întregul univers.

Cea mai dureroasă zi din istoria creștinismului

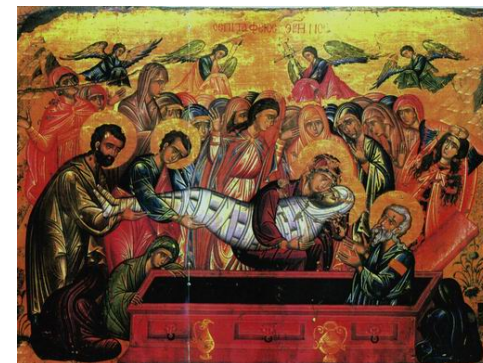
„Sfânta și Marea zi de Vineri. Vinerea Neagră, ziua cea mai dureroasă din istoria creștinismului, ziua înfricoșătoarelor Patimi. Hristos este judecat și condamnat pe nedrept la moarte, El Dumnezeuul Adevărului, El Domnul iubirii. Spre Golgota, purtând crucea cea

mântuitoare, cu rănilor batjocoririi de către ostași, singur și părăsit de toți, Hristos înfățișează întregii lumi starea răutății în care se afla aceasta. Pironit pe cruce, Hristos așteaptă astăzi cu brațele larg deschise pe tot omul atins în inimă de durerea cumplită a păcatelor sale, precum pe tâlharul care strigă din adâncul ființei: "Pomenește-mă, Doamne când vei veni întru Împărăția Ta" (Lc 23,42) și care primește vestea cea minunată a mântuirii: "Adevărat grăiesc ție, astăzi vei fi cu Mine în rai." (Lc 23, 43).

Cerul se întunecă, soarele își ascunde fața, neputând să îndure cumplita suferință, pământul se cutremură pătruns de fiorul înfricoșatelor patimi ale lui Hristos, Maica Sfântă privește copleșită de durere către Fiul ei răpus de răutatea și toate păcatele oamenilor, care îl ocărau până în ultima clipă. Hristos smerindu-Se și iubind până în clipa morții, rostește cutremurătoare rugăciune pentru cei ce-L vrăjmășesc: *"Părinte, iartă-le lor, că nu știi ce fac."* (Lc 23, 34)

Astăzi încetează orice jertfă pentru că Hristos devine Jertfa cea de-a pururea mântuitoare. Astăzi nu se săvârșește Sfânta Liturghie, ci este ziua slujbei de înmormântare a Domnului Iisus. Astăzi toți credincioșii pătrunși de dragostea pentru Hristos și de suferința Lui se strâng în jurul epitafului așezat pe masă în mijlocul bisericii, închipuind mormântul Domnului și dau glas tânguirii îngropării, cântând laolaltă Prohodul.

Zi de post negru, Vinerea Mare este prilej de profundă meditație și adâncire a conștiinței."

Sâmbăta Mare .

Aseară L-am pus pe Domnul în mormânt, împreună cu Iosif din Arimateea, îndurerata Maică a Domnului și a noastră a tuturor, și cu toți cei care și-au deschis inimile la această mare Taină: Dumnezeu S-a făcut om și S-a răstignit pentru a ne șterge nouă păcatele și a ne ridica din robia în care eram, cea mai grea robie, cea a păcatului.

"Să tacă tot trupul omenesc și nimic pământesc în sine să nu gândească, căci Împăratul Împăraților și Domnul Domnului merge să se junghie și să se dea spre mâncare credincioșilor. Și merg înaintea Lui puterile îngerești cu toată domnia și stăpânia, heruvimii cei cu ochi mulți și serafimii cei cu câte șase aripi, fetele acoperindu-și și cântând cântarea: Aliluia, Aliluia, Aliluia". (Heruvicul din Sâmbăta Mare)

Este o zi de liniște: „Să tacă tot trupul omenesc și nimic pământesc întru sine să nu gândească...“, ne spune Heruvicul din această Sâmbătă. Să încercăm să ne facem treburile și pregătirile care mai sunt cu această liniște în suflet, plină de mirarea IUBIRII până la moarte a Dumnezeului nostru pentru noi.

Și să așteptăm și să ne rugăm să primim și noi bucuria Învierii în noaptea aceasta, împreună cu puterea de a ne înnoi viața, de a ne umple de bunătate și iubire.

Sf. Luca al Crimeei spunea că până nu vom înțelege durerea prin care a trecut Hristos în Săptămâna Patimilor Sale nu vom înțelege nici Învierea și bucuria ei. Așa că vă las cu un îndemn tot dintre textele liturgice atât de dragi mie:

"Mergând Domnul spre patima cea de bunăvoie, a zis Apostolilor pe cale: Iată ne suim în Ierusalim, și se va da Fiul Omului, precum scrie pentru Dânsul. Să venim dar și noi cu gânduri curate să mergem împreună cu El și împreună să ne răstignim și să murim pentru desfătările lumești, ca să viem împreună cu Dânsul." (Denia de Duminică seara)

(www.daruindveidobandi.com)

Din scrisorile misionare ale Sfântului Nicolae Velimirovici (1880-1956)

Scrisoarea a 28-a. Despre cele șapte spuse ale lui Hristos de pe Cruce

Ați vrut să știți înțelesul celor șapte spuse pe care Domnul le-a rostit de pe cruce. Dar nu sunt limpezi?

Prima: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac”. Prin aceste cuvinte, Domnul a arătat în primul rând mila Sa față de ucigași, a căror răutate nu L-a lăsat nici în chinurile de pe Cruce; iar în al doilea rând a proclamat de pe vârful stâncii Golgotei un adevăr dovedit, dar niciodată băgat la cap – și anume: că făcătorii de rele nu știu niciodată ce fac. Omorându-l pe cel drept, ei se omoară în fapt pe sine, în vreme ce pe drept îl proslăvesc. Călcând legea lui Dumnezeu, ei nu văd piatra de moară ce se pogoară nevăzut asupra lor ca să îi macine. Batjocorindu-L pe Dumnezeu, ei nu văd cum își preschimbă propria față în bot de animal. Îmbătați de rău, ei niciodată nu știu ce fac.

A doua: „Adevărat zic ție: astăzi vei fi cu Mine în Rai”. Această spusă a fost îndreptată către tâlharul care s-a pocăit pe Cruce. Foarte mângâietor cuvânt pentru păcătoșii care se pocăiesc fie și în ultima clipă. Milostivirea lui Dumnezeu e negrăit de mare. Domnul își săvârșește misiunea și pe Cruce. Până la ultima suflare, El mântuiește pe cei care arată fie și cea mai mică voință de a se mântui.

A treia: Femeie, iată fiul tău”. Așa i-a zis Domnul sfintei Sale Maici, care stătea sub Crucea iubitului ei Fiu răstignit. Iar apostolului Ioan i-a zis: iată mama ta. Cuvintele acestea arată grija de fiu, pe care oricine o datorează părinților. Iată, Cel ce a dat porunca: „să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta” împlinește El însuși porunca Sa până în ultima clipă.

A patra: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?”. Cuvintele acestea arată pe câtă neputință a firii omenești, pe atâta clarviziune – fiindcă omul este cel care pătimește. Aici, însă, sub suferința omenească se ascunde o taină. Iată, fie și doar cuvintele acestea puteau zdrobi erezia ce avea să cutremure mai târziu Biserica și care învăța greșit că Dumnezeirea a pățimit pe Cruce. Însă Veșnicul Fiu al lui Dumnezeu S-a întrupat ca om tocmai pentru a putea ca om, cu trupul și cu sufletul, în clipa rânduită să pătimească pentru om și să moară pentru om; căci dacă în Hristos a pățimit Dumnezeirea, înseamnă că Dumnezeirea a murit în El – iar acest lucru e de neconceput. Adânciți-vă cât mai mult în aceste mari și înfricoșătoare cuvinte: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?”

A cincea: Mie sete. I se scursesese sângele. De aici setea. Soarele care apunea îi bătea în față, și una peste alta cu celelalte chinuri îl ardea cumplit. Firește că Îi era sete. Dar – o, Doamne! – oare chiar Ți-e sete de apă sau ești, cumva, însetat de dragoste? Ești însetat ca om sau ca Dumnezeu? Sau și una și alta? Iată, legionarul roman Îți dă buretele înmuat în oțet. O singură picătură de milă pe care ai simțit-o de la oameni în trei ceasuri cât ai fost atârnat pe Cruce! Soldatul roman micșorează păcatul lui Pilat – păcatul împărăției romane – față de Tine, fie și cu oțet. De aceea, Tu vei strica împărăția Romei, însă în locul ei vei zidi o împărăție nouă.

A șasea: „Părinte, în mâinile Tale îmi dau duhul”. Fiul își dă duhul în mâinile Tatălui Său. Ca să se știe că de la Tatăl a venit, nu cu de la Sine putere, cum îl învinuiau evreii. Cuvintele acestea au fost rostite, însă, și ca să audă și să priceapă budiștii, pitagoreii, ocultiştii și toți acei filosofi care băsmuiesc despre sălășluirea sufletelor celor morți în alți oameni, sau în animale, sau în plante, sau în stele și minerale. Lepădați toate aceste fantezii și priviți încotro se îndreaptă duhul Dreptului mort: „Părinte, în mâinile Tale îmi dau duhul”.

A șaptea: „Săvârșitu-s-a”. Aceasta nu înseamnă: „S-a săvârșit viața”. Nu; ci înseamnă: „S-a săvârșit misiunea răscumpărării și mântuirii neamului omenesc”. Săvârșitu-s-a, și s-a pecetluit cu sânge și moarte pe pământ, lucrarea cea dumnezeiască a singurului Mesia adevărat al oamenilor. Săvârșitu-s-a chinul, dar viața de-abia apare. Săvârșitu-s-a tragedia, însă nu drama. Urmează ultimul, mărețul act: biruința asupra morții, învierea, slava! (www.crestinortodox.ro)

Sfintele Paști și Săptămâna luminată, culmea spiritualității ortodoxe

(din cuvântul Ieromonahului Serafim Patrunej)

Slujba de Paști și din toată Săptămâna luminată reprezintă gândirea, simțirea și peste tot trăirea cea mai înaltă pe care o cunoaște Biserica Ortodoxă. Ortodoxia în cea mai înaltă cotă a ei se cuprinde și se manifestă în slujba de la Paști și din toată Săptămâna luminată. Slujba de la Paști cu toate implicațiile ei în gândirea și trăirea ortodoxă este culmea spiritualității ortodoxe. În acest cadru pregătit de rânduielile de slujbă ale Triodului, credincioșii ortodocși se întâlnesc cu Domnul Hristos cel înviat, cu biruitorul morții și al iadului, cu Cel ce a călcat cu moartea pe moarte. La slujba de la Paști avem în câmpul cunoștinței noastre pe Domnul Hristos *“Veselia cea veșnică”, “Soarele dreptății”, pe “Cel ce este întru lumina cea pururea fiitoare”, “Izvorul nestricăciunii”, “Lumina cea fără de ani”*. La slujba de la Paști prăznuim *“Paștile cele de taină”, “Paștile cele curățitoare”, “Paștile cele veșnice”, “Paștile care au deschis nouă ușile raiului”, pe Hristos însuși, “Paștile cele mari și prea sfințite”, “Paștile cele ce sfințesc pe toți credincioșii”,* preînchipuim prăznuirea cea din veșnicie, din *“ziua cea neînserată”* a Mântuitorului nostru. Fiind o anticipare a prăznuirii din împărăția lui Dumnezeu, slujba de la Paști, cu toate ale ei, este culmea spiritualității ortodoxe. Ea însă, nu este și nu rămâne singura modalitate de manifestare a credinței și vieții ortodoxe, nu este și nu rămâne singurul chip de spiritualitate ortodoxă, ci doar cea mai înaltă culme a acestei spiritualități, precedată și urmată de celelalte moduri de spiritualitate, legate de diferitele evenimente sărbătorite în cadrul Bisericii noastre Ortodoxe de-a lungul unui an bisericesc. În cuprinsul unui an bisericesc, numai o săptămână este Săptămâna luminată, numai Paștile sunt Paști, numai spiritualitatea de Paști e culmea spiritualității ortodoxe. Dar acestea nu pot exista nici ca gândire, nici ca trăire fără celelalte chipuri de gândire și de manifestare a evlaviei ortodoxe, câte mai sunt pe parcursul unui an bisericesc. Dacă ar zice cineva, cum a zis Sfântul Apostol Petru pe muntele Schimbării la Fată: *“Bine este nouă a fi aici”*, într-adevăr, este bine să fim aici, în acest cadru sărbătoresc de la Paști. Însă numai trăind toate momentele care țin de mântuire, putem nădăjdi să participăm la trăirea și la bucuria de la Paști. E drept că Învierea Domnului Hristos se prăznuiește într-un anumit fel, doar cu câteva excepții, în fiecare duminică, fiecare duminică fiind și o trăire și o prăznuire de Paști, dar Paștile sunt o sărbătoare unică între alte sărbători, iar spiritualitatea de la Paști e unică între alte chipuri de spiritualitate ortodoxă. În cadrul Penticostarului sunt mai multe chipuri de slujbă, legate de mai multe sărbători, iar slujbele ce se fac în această perioadă aduc în viața credincioșilor gânduri, simțiri și trăiri potrivite cu evenimentele sărbătorite. Slujbele sfinte din vremea Penticostarului sunt întrupări ale rânduielilor de slujbă corespunzătoare cu evenimentele de mântuire sărbătorite, iar trăirea ortodoxă pe temeiul sfintelor slujbe, trăirea evenimentelor sărbătorite, este o întrupare în om a sfintelor slujbe care aduc în actualitatea credincioșilor evenimentele care se sărbătoresc.

Să luăm aminte: Spiritualitatea ortodoxă cea cu multe chipuri are în centrul ei spiritualitatea Sfintelor Paști, care este și rămâne culmea spiritualității ortodoxe, dar aceasta numai pentru că există și alte chipuri de spiritualitate ortodoxă, alte chipuri de evlavie în Ortodoxie. Paștile au deschis nouă ușile raiului, iar celelalte sărbători ne deschid calea către Paști și către Paștile cele veșnice. (www.nistea.com)

Darurile Invierii de Pr. Teofil Paraian

Darul cel mai deosebit, darul care izvoraste din Invierea Mantuitorului nostru Iisus Hristos, este iertarea pacatelor. Fara iertarea pacatelor, nu pot fi traite celelalte daruri ale Invierii. Sfantul Evanghelist Ioan, istoriseste ca Domnul Hristos, in cea dintai zi a Invierii Sale, a suflat peste ucenicii Sai si a zis: "Luati Duh Sfant, carora veti ierta pacatele le vor fi iertate si carora le veti tine, vor fi tinute", deci iertarea pacatelor este in legatura cu Invierea. Stiti ca Sfantul Ioan Gura de Aur, in Cuvantul de la Pasti zice: "Nimeni sa nu se tanguiasca pentru pacate, ca iertarea din mormant a rasarit", si asta pentru totdeauna, pentru toata viata pamanteasca, pentru cat va fi omul pe pamant, pana la sfarsitul lumii, pentru ca pana la sfarsitul lumii este si putinta de a pacatui, este si darul de a ierta.

Cel dintai lucru care l-a spus Domnul Hristos dupa Inviere este cuvantul: "Bucurati-va!". Un indemn la bucurie si un salut, in acelasi timp. Noi stim ca grecii din vremea aceea (poate si cei de acum) se salutau cu cuvantul "bucura-te!". Asa incat unii au si tradus cuvantul acesta ca un cuvant de salut, dar poate fi si un cuvant de indemn la bucurie. Cand Domnul Hristos S-a intalnit cu femeile mironosite care se intorceau de la Mormantul gol le-a spus: "Bucurati-va!". Si

dupa aceea indata: "Nu va temeti!" Pentru ca ele au intrat intr-un fel de temere, le-a cuprins frica si atunci Domnul Hristos le-a zis: "Nu va temeti!". Bucurati-va si nu va temeti.

Sunt cuvinte spuse femeilor mironosite dupa Inviere, cuvinte din care intelegem ca Domnul Hristos vrea sa ne bucuram si ca din mormantul datator de viata al Mantuitorului izvorasc bucuria si curajul, netemerea. Curajul este o virtute crestina, o virtute morala pe care cu totii voim s-o avem, pentru ca numai asa ne putem manifesta credinta noastra in Mantuitorul, Care a zis: "Indrazniti. Eu am biruit lumea." Nu din puterea noastra ne bucuram si nu numai din puterea noastra ne linistim, ajungem la netemere, ci cu ajutorul lui Dumnezeu si mai ales pentru credinta noastra, cata o avem, in Mantuitorul care ne ajuta. "Toate le pot intru Hristos, cel ce ma intareste", scria Sfantul Apostol Pavel crestinilor din Filipi.

Apoi mai avem inca doua daruri ale Invierii. Domnul Hristos, dupa Invierea Sa din morti, de fiecare data cand S-a intalnit cu ucenicii Sai, le-a zis: "Pace voua!". Cuvantul acesta, pace voua, e un cuvant de salut al evreilor; evreii se salutau cu salom=pace. Deci, Domnul Hristos nu numai ca I-a salutat pe ucenici cu cuvintele pace voua, ci le-a si dat pacea. Domnul Hristos spune si despre bucurie si despre pace ca sunt lucruri pe care El le da. Inainte de Sfintele Patimi, in cuvantarea de despartire pe care a retinut-o in Evanghelia sa Sfantul Evanghelist Ioan, e scris ca Domnul Hristos a zis: "Pace va las voua, pacea Mea o dau voua." Nu daruri cum da lumea va dau Eu, ci o sa va dau pace, care-i mai presus de orice, dar si prin care si celelalte lucruri primesc valoare.

Despre bucurie, Domnul Hristos a zis: "Deci si voi acum sunteti tristi, dar iarasi va voi vedea, si se va bucura inima voastra si bucuria voastra nimeni n-o va lua de la voi". S-au bucurat ucenicii ca L-au vazut pe Domnul dupa Inviere, au primit pacea Mantuitorului dupa Inviere si astfel s-au implinit cuvintele Mantuitorului dinainte de Patimire.

Avem patru daruri ale Invierii: iertarea pacatelor, bucuria, netemerea si pacea. Si inca unul, al cincilea - binecuvantarea. Domnul Hristos, dupa ce Si-a implinit aici, pe pamant, cele pentru care a venit El, fiul lui Dumnezeu, S-a inaltat la ceruri binecuvantandu-I pe ucenici.

Binecuvantarea este mare lucru; binecuvantarea arata intotdeauna bunavointa, binecuvantarea arata intotdeauna largime de suflet. Pentru a primi binecuvantarea trebuie sa ducem o viata pe care Domnul Hristos s-o poata binecuvanta, o viata asemanatoare cu cea a ucenicilor, o viata asemanatoare cu cea a Maicii Domnului, pentru ca in Traditia Bisericii este ca si Maica Domnului a fost la Inaltarea Mantuitorului, asa cum a fost si atunci cand Duhul Sfânt s-a pogorat peste Sfintii Apostoli.

Toate aceste stiindu-le, e bine sa ne cercetam pe noi insine nu numai daca facem lucruri care nu se potrivesc cu o viata sfanta, ci sa ne gandim si la darurile Invierii: in ce masura suntem oameni cu bucurie, cu netemere, cu pace, in ce masura suntem oameni care suntem sub binecuvantarea Domnului nostru Iisus Hristos. Sa ne cercetam daca suntem oameni care primim iertarea pacatelor, care se da la Sfanta Spovedanie, impartasindu-ne cu dumnezeiestile Taine care si ele se dau spre iertarea pacatelor, luand parte la slujba Sfantului Maslu, care este tot spre iertarea pacatelor.

Sa stim ca, daca vedem ca nu avem bucurie, ceva nu e in regula; sa stim ca, daca nu avem pace a sufletului, ceva nu e cum vrea Dumnezeu, ceva nu-i in randuiala. Sa stim ca, daca n-avem curaj, daca suntem cuprinsi de teama, ceva e rau in existenta noastra, pentru ca nu suntem in legatura cu Mantuitorul care ne sustine; daca vedem ca lucrurile nu merg asa cum le doreste Domnul Hristos, trebuie sa schimbam felul de a gandi, de a lucra, de a actiona in lumea aceasta.

In aceasta zi de bucurie, care se continua tot cu zile de bucurie, in aceasta zi de pace, care se continua cu alte zile care sunt datatoare de pace, in aceasta zi in care stam cu sarbatorire in fata Mantuitorului Inviat, sa ne gandim la Domnul Hristos Cel Inaltat si sa ne gandim la Duhul Sfânt, Care si El este Duhul Sfânt care da bucurie. Cu viata noastra, cu cele agonisite de sufletul nostru, sa cautam sa fim oameni care pot da incredere celorlalti oameni.

A fi cu Domnul Hristos inseamna a fi sub binecuvantare, a fi sub ieratarea pacatelor, a fi in marginile pacii, in marginile bucuriei si ale netemerii. Dumnezeu sa ne ajute!

O a doua reprezentare tradițională a Învierii Domnului este cea cu **Îngerul vestind mironosițelor Învierea**, pe care *Erminia* lui Dionisie o descrie așa: “Mormânt deschis și un înger, purtând veșminte albe și șezînd pe acoperămîntul mormîntului, ține cu o mînă o sulită, iar cu cealaltă arată, înăuntru în mormînt, giulgiul și năframa; și purtătoarele de miruri, înaintea lui, ținînd miresmele”

Uspensky și Vl. Lossky, probabil cei mai competenți în materie, atrag răspicat atenția: “În iconografia ortodoxă tradițională, momentul în sine al Învierii lui Hristos nu este niciodată descris. Spre deosebire de icoana învierii lui Lazăr, atît Evangheliile, cît și Tradiția bisericească nu spun nimic despre acel moment și nu spun *cum* a înviat Hristos. Nici o icoană nu o arată. [...] Absența redării momentului Învierii arată caracterul său de nepătruns pentru mintea omenească și, prin urmare, imposibilitatea de a-l descrie. De aceea, în iconografia ortodoxă sînt două reprezentări care corespund sensului acestui eveniment. Una este convențional-simbolică. Ea descrie momentul care precede Învierea lui Hristos cu trupul – Pogorîrea la iad. Cealaltă [descrie] momentul ce a urmat Învierii cu trupul a lui Hristos – venirea istorică a mironosițelor la mormîntul Domnului”. (www.credo.ro)

L.

The Great and Holy Feast of Pascha

Introduction

On the Great and Holy Feast of Pascha, Orthodox Christians celebrate the life-giving Resurrection of our Lord and Savior Jesus Christ. This feast of feasts is the most significant day in the life of the Church. It is a celebration of the defeat of death, as neither death itself nor the power of the grave could hold our Savior captive. In this victory that came through the Cross, Christ broke the bondage of sin, and through faith offers us restoration, transformation, and eternal life.

Commemoration of The Great and Holy Feast of Pascha

Holy Week comes to an end at sunset of Great and Holy Saturday, as the Church prepares to celebrate her most ancient and preeminent festival, Pascha, the feast of feasts. The time of preparation will give way to a time of fulfillment. The glorious and resplendent light emanating from the empty Tomb will dispel the darkness. Christ, risen from the dead, cracks the fortress of death and takes "captivity captive" (Psalm 67:19). All the limitations of our createdness are torn asunder. Death is swallowed up in victory and life is liberated. "For as by a man came death, by a man came also the resurrection of the dead. For as in Adam all die, so also in Christ shall all be made alive" (1 Corinthians 15:21-22). Pascha is the dawn of the new and unending day. The Resurrection constitutes the most radical and decisive deliverance of humankind.

Icon of the Resurrection

The Resurrection of Jesus Christ is the fundamental truth and absolute fact of the Christian faith. It is the central experience and essential kerygma of the Church. It confirms the authenticity of Christ's remarkable earthly life and vindicates the truth of His teaching. It seals all His redemptive work: His life, the model of a holy life; His compelling and unique teaching; His extraordinary works; and His awesome, life-creating death. Christ's Resurrection is the guarantee of our salvation. Together with His Ascension it brings to perfection God's union with us for all eternity.

The Resurrection made possible the miracle of the Church, which in every age and generation proclaims and affirms "God's plan for the universe, the ultimate divinization of man and the created order." The profound experience of and the unshakable belief in the risen Lord enabled the Apostles to evangelize the world and empowered the Church to overcome paganism.

Icon of the Commemoration of Great and Holy Friday

The Resurrection discloses the indestructible power and inscrutable wisdom of God. It disposes of the illusory myths and belief systems by which people, bereft of divine knowledge, strain to affirm the meaning and purpose of their existence. Christ, risen and glorified, releases humanity from the delusions of idolatry. In Him grave-bound humanity discovers and is filled with incomparable hope. The Resurrection bestows illumination, energizes souls, brings forgiveness, transfigures lives, creates saints, and gives joy.

The Resurrection has not yet abolished the reality of death. But it has revealed its powerlessness (Hebrews 2:14-15). We continue to die as a result of the Fall. Our bodies decay and fall away. "God allows death to exist but turns it against corruption and its cause, sin, and sets a boundary both to corruption and sin."

Thus, physical death does not destroy our life of communion with God. Rather, we move from death to life from this fallen world to God's reign.

One of the most symbolic of the Festal Icons of the Orthodox Church is that of the Holy Resurrection. In the center of this radiant event is Christ pulling Adam and Eve up from their tombs. The gates of the Realm of Death are broken and thrown down. Death, personified in human form is defeated, and bound hand and foot at the bottom of the scene. We recall the joyous words of St. Paul: "O death, where is thy sting? O grave, where is thy victory?" (1 Corinthians 15:55)

Standing amongst the departed are Saint John the Baptist (right) and King David (left).

Abel, the son of Adam (left) and the first man to die, is present and depicted wearing a shepherd's robe.

In the background stands the host of the departed, so numerous they cannot be depicted. Among them in the front of the multitude are some of the righteous dead, though now invigorated by the Resurrection. King David and his son Solomon are seen on the left wearing crowns. Near the center is Saint John the Baptist. On the other side is Abel, the son of Adam and the first man to ever die. He wears a shepherd's robe and has a cane. Many Icons of this subject depict large crowds with a few other recognizable prophets.

Orthodox Celebration of Pascha

Before midnight on Saturday evening, the Odes of Lamentation of the previous day are repeated. The Orthros of the Resurrection begins in complete darkness. The priest takes light from the vigil light and gives it to the faithful, who are holding candles. The priest sings: "Come ye and receive light from the unwaning light, and glorify Christ, who arose from the dead", and all the people join him in singing this hymn again and again. From this moment, every Christian holds the Easter candle as a symbol of his vivid, deep faith in the Resurrection of Jesus Christ as Savior. In many churches the priest leads the people outside the church, where he reads the Gospel which refers to the Angels statement: "He is Risen; He is not here," (Mark 16:1-8).

Then comes the breathless moment as the people wait for the priest to start the hymn of Resurrection, which they join him in singing, repeatedly: "Christ has Risen from the dead, by death trampling upon Death, and has bestowed life upon those in the tombs". From this moment the entire service takes on a joyous Easter atmosphere. The hymns of the Odes and Praises of Resurrection which follow are of superb meaning and expression. The people confess, "It is the Day of Resurrection, let us be glorious, let us embrace one another and speak to those that hate us; let us forgive all things and so let us cry, Christ has arisen from the dead". By this hymn they admit that love of one's fellowman is the solid foundation of the faith in the Resurrection of Christ.

The Divine Liturgy of Saint John Chrysostom is then officiated. At the end of the Liturgy, a part of the marvelous festival sermon of Saint Chrysostom is read, which calls upon the people to "Take part in this fair and radiant festival. Let no one be fearful of death, for the death of the Savior has set us free . . . O Death, where is thy sting? O Hades, where is Thy victory? Christ is Risen and Thou art overthrown. To Him be glory and power from all ages to all ages."

The Scripture readings for the Divine Liturgy are: Acts 1:1-8 and John 1:1-17.

On Easter Sunday afternoon the faithful gather once more for prayer with lighted candles. All sing the hymn, "Christ is Risen from the Dead". The people greet one another joyously, saying: "Christ is Risen", the Easter salutation which is answered, "Truly He is Risen". They sing, "the dark shadows of the Law has passed away by the coming of grace", and standing in exaltation they exclaim, "Who is so great a God as our God?"

The Gospel according to John (20:19-25) is read in various languages, proclaiming the Good News of Resurrection all over the universe without discrimination. The fruit of faith in the Resurrection of the Lord is love in His Name; therefore, this day is called "Sunday of Agape" (love feast), a day dedicated to Christian principles, especially to forgiveness and charity. At this time, Christians seek to end misunderstanding and arguments among those whom they may be at odds. Apostle Paul firmly interprets the Resurrection of Christ, saying: "If Christ has not been raised, then our preaching is in vain and your faith is in vain" (1 Corinthians 15:14). The Church also states in its Creed, "The Third day He rose again".

It is the day of Resurrection; let us be radiant for the festival, and let us embrace one another. Let us say, O brethren, even to those that hate us: Let us forgive all things on the Resurrection; and thus let us cry: Christ is risen from the dead, by death He has trampled down death, and on those in the tombs He has bestowed life. (www.lent.goarch.org)

The Paschal Sermon of Saint John Chrysostom

If any man be devout and loveth God, let him enjoy this fair and radiant triumphal feast! If any man be a wise servant, let him rejoicing enter into the joy of his Lord. If any have laboured long in fasting, let him now receive his recompense. If any have wrought from the first hour, let him today receive his just reward. If any have come at the third hour, let him with thankfulness keep the feast. If any have arrived at the sixth hour, let him have no misgivings; because he shall in nowise be deprived therefore. If any have delayed until the ninth hour, let him draw near, fearing nothing. And if any have tarried even until the eleventh hour, let him, also, be not alarmed at his tardiness.

For the Lord, who is jealous of his honour, will accept the last even as the first. He giveth rest unto him who cometh at the eleventh hour, even as unto him who hath wrought from the first hour. And He showeth mercy upon the last, and careth for the first; and to the one He giveth, and upon the other He bestoweth gifts. And He both accepteth the deeds, and welcometh the intention, and honoureth the acts and praises the offering.

Wherefore, enter ye all into the joy of your Lord; receive your reward, both the first, and likewise the second. You rich and poor together, hold high festival! You sober and you heedless, honour the day! Rejoice today, both you who have fasted and you who have disregarded the fast. The table is full-laden; feast ye all sumptuously. The calf is fatted; let no one go hungry away. Enjoy ye all the feast of faith: Receive ye all the riches of loving-kindness.

Let no one bewail his poverty, for the universal Kingdom has been revealed. Let no one weep for his iniquities, for pardon has shown forth from the grave.

Let no one fear death, for the Saviour's death has set us free. He that was held prisoner of it has annihilated it.

By descending into Hell, He made Hell captive. He embittered it when it tasted of His flesh. And Isaiah, foretelling this, did cry: Hell, said he, was embittered when it encountered Thee in the lower regions.

It was embittered, for it was abolished.

It was embittered, for it was mocked.

It was embittered, for it was slain.

It was embittered, for it was overthrown.

It was embittered, for it was fettered in chains.

It took a body, and met God face to face.

It took earth, and encountered Heaven.

It took that which was seen, and fell upon the unseen.

O Death, where is thy sting?

O Hell, where is thy victory?

Christ is risen, and thou art overthrown!

Christ is risen, and the demons are fallen!

Christ is risen, and the angels rejoice!

Christ is risen, and life reigns!

Christ is risen, and not one dead remains in the grave.

For Christ, being risen from the dead, is become the first-fruits of those who have fallen asleep.

To Him be glory and dominion unto ages of ages.

Amen.

Taina Smereniei

Asa precum mandria are trei trepte, tot astfel si smerenia are trei. Cele dintai urca ca sa-l doboare pe om, pe cand celelalte trei se coboara pentru a-l inalta pe acesta. Iata cum defineste minunatul Sfânt staret Ambrozie al Optinei aceste trei trepte:

Treapta cea dintai a smereniei este sa te supui fata de mai marii tai si sa nu te inalti peste cei mai mici ca tine. Sa ne oprim o clipa atentia asupra acestor cuvinte! Ce regula de aur pentru randuiala sociala sunt aceste cuvinte! Oare, nu pe ele se inalta toata bunastarea societatii si orice oranduire de stat? Ele exprima intocmai cele spuse de Sfântul Apostol Pavel: "Tot sufletul sa se supuna inaltelor stapaniri!" (Romani 13, 1), "cel ce se impotriveste stapanirii se impotriveste randuiei lui Dumnezeu" (Romani 13, 2). Mandria este razvratire. Ea nu se supune nimanui, si astfel se arata a fi nimicitoare a randuiei sociale. Smerenia, dimpotriva, inca din cele dintai manifestari ale ei se impune ca temelie solida pe care se intemeiaza impreuna vietuire a oamenilor. Dar, cat de putin suntem patrunchi noi, oamenii, de constiinta necesitatii de a urca macar aceasta treapta a smereniei! Cat de multi sunt cei care se impotrivesc stapanirii: acestia sunt elevii neascultatori la scoala, cetatenii nedisciplinati, crestinii ce nu asculta de Biserica. Toti aceia care intr-un fel sau altul se impotrivesc oricarei forme de autoritate sunt inca departe de adevarata smerenie.

A doua treapta a smereniei este sa fim supusi celor egali noua si sa nu ne inaltam inaintea celor mai mici decat noi. Daca treapta dintai, chiar daca obligatorie, ni se pare a fi greu de atins, cea de a doua ni se infatiseaza a fi cu mult mai trudnica. In ce chip sa te supui celor egali tie? Fiinta noastra, obisnuita sa porunceasca, sa fie laudata si cinstita, se impotriveste cu toate puterile ei unei astfel de smerenii. Mandria nu ne ingaduie sa ne supunem celor egali noua. Iubirea de sine ne impiedica sa ne privim ca fiind egali celor mai mici decat noi. Simtamantul demnitatii personale ne impingem sa nu ne supunem, ci sa poruncim, sa dirijam. Cum ma voi supune celor egali mie? Oare, nu sunt eu mai destept decat ei? Nu sunt eu mai bun, mai talentat? Iata in ce chip cugeta fiecare dintre noi. Si prin aceasta aratam cat de departe suntem de adevarata smerenie si cat de prinsi suntem in mrejele mandriei.

A treia treapta, si cea mai inalta, a smereniei, o urcam atunci cand ne supunem si celor mai mici decat noi si ne socotim a fi nimic, ca suntem asemenea dobitoacelor, nevrednici sa ne aflam printre oameni. Aceasta, deja, ni se pare de-a dreptul imposibil! Dar, de fapt aceasta treapta a fost atinsa de sfinti. Ei, toti s-au socotit a fi cei mai pacatosi, nevrednici de a vietui intre oameni si ei credeau sincer in felul aceasta despre ei insisi. Iata, in Vechiul Testament dreptul patriarh Avraam, care se invrednicise sa vorbeasca cu Dumnezeu, se socoteste pe sine pulbere si cenusa (Facere 18, 27). Sfântul proroc si imparat David, care a scris psalmii minunati si a fost daruit cu darul prorociei, care este si stramosul, ca om, al Mantuitorului Iisus Hristos, a spus cu adanca smerenie despre sine: "iar eu sunt vierme si nu om" (Psalm 21, 6). Iar Sfântul Apostol Pavel, care a trudit mai mult decat toti sfintii apostoli la raspandirea Cuvantului lui Dumnezeu, cu smerenie de neinteles pentru noi se numeste pe sine "nascut inainte de vreme, cel mai mic dintre apostoli, nevrednic sa se numeasca apostol" (Corinteni 15, 8-9) si, sincer, se socoteste pe sine ca cel dintai dintre pacatosi (I Timotei 1, 15). Iar sfântul Ioan, ingerul Bulgariei, mijlocitorul nostru al tuturor, care prin nevointa sa deosebita s-a preaslavit, care in post si rugaciune, arsita si ger a indurat in muntele Rila, care neincet a scaldat stancile cu lacrimile sale, care in vietuire asemenea ingerilor a petrecut, care, inca in viata fiind, minuni a savarsit spre ajutorul celor din neamul sau, ale carui moaste nestricacioase se odihnesc pana astazi in Manastirea Rila, savarsind minuni si daruind ajutor tuturor celor ce cu credinta i se roaga, acest inger preschimbat in trup omenesc, isi incepe Testamentul sau lasat fratilor din obstea manastirii prin urmatoarele cuvinte: "Eu, smeritul si pacatosul Ioan, care nu am savarsit nici o fapta buna pe pamant, nu am aflat suflet de om cand am venit intai in pustia Rilei, ci numai fiare salbatice si paduri neumbrate..."

Numai printr-o astfel de smerenie desavarsita s-au invrednicit toti sfintii de harul desavarsit a lui Dumnezeu. Harul se da dupa masura smereniei. Cu cat e mai adanc vaul smereniei, cu atat mai mult har aduna. La smerenia desavarsita se ajunge prin coborarea in adancurile umilintei. Acest fapt ni-l dezvaluie Insusi Mantuitorul prin cuvintele: "care intre voi va vrea sa fie mare sa fie slujitorul vostru" (Matei 20, 27).

Dumnezeu il iubeste pe acela care se straduieste sa ajunga macar la prima treapta a smereniei. Bineinteles, mai mare rasplata primeste acela care se afla pe cea de a doua treapta. Dar cel mai bine placut in ochii lui Dumnezeu este acela care a urcat pana la cea de a treia treapta a smereniei, adica se socoteste pe sine a fi ultimul dintre oameni si se supune chiar si celor mai mici decat el. Minunatul Sfant Teodosie de la Pecerska, egumen al manastirii Pecerska-Kiev, care era iubit si cinstit inca din timpul vietii pamantesti ca bineplacut lui Dumnezeu, mergea des la Kiev la cneazul Izaslav. Odata, plecat cu o treaba manastireasca, l-a prins seara la palatul cneazului. Acesta dorea sa-l opreasca sa innopteze la el in palat, dar Sfantul Teodosie a staruit sa se intoarca la manastire. Atunci, cneazul a poruncit sa i se pregateasca o mica trasura, iar unul dintre slujitorii vizitii sa-l duca pe parintele Teodosie la manastirea Pecerska. Trasura avea un singur loc, iar vizitiul nu avea unde sa se aseze. Cand aceste obosea, incalca pe cal, iar apoi continua sa mane caleasca pe jos. O astfel de trasura fusese pregatita si pentru Sfantul Teodosie. Cand cuviosul s-a urcat in ea, vizitiul, nemulțumit, ca in loc sa se odihneasca, va trebui sa-l conduca, noaptea intreaga, pe acest monah necunoscut, cu cartire in suflet, mana calul. Au iesit din cetate. Tanarul privi la cuvios si inselat fiind de imbracamintea simpla a acestuia, l-a socotit a fi un calugar simplu si de aceea ii spuse: - Parinte, coboara-te si mana caleasca si lasa-ma pe mine sa urc in ea! Sfantul Teodosie ii raspunse fara cartire: - Bine fiule, asa sa fie!

Si a coborat din trasura. Iar tanarul s-a asezat in trasura ca un stapan si in curand a inceput sa sforaie.

Noaptea intreaga a manat Sfantul Teodosie trasura si mult s-a trudit. Dimineata toti care il intalneau pe egumen, pe drum, si oamenii de vaza si taranii se inchinau cu respect inaintea slujitorului lui Dumnezeu, pentru ca il cunosteau. Tanarul se minuna, vazand acestea. El nu pricepea de ce oamenii se inchinau inaintea acestui monah simplu. S-au apropiat de manastirea Pecerska. Aici auzise ca egumenul soseste la Kiev. Astfel, intreaga obstie a iesit inaintea lui sa-l intampine. Fratii, dupa obicei, au facut metanie inaintea intaistatorului si parintelui lor duhovnicesc. Atunci, tanarul a inceput sa fie cuprins de spaima: cine este acesta incat ii arata totii monahii atata cinstea?! se intreba el. Si pricepand el ca este egumenul, vestitul Teodosie, s-a cutremurat de frica, caci se astepta sa fie pedepsit. Sfantul Teodosie insa a mers la el cu blandete, l-a luat iubitor de mana si l-a dus la trapeza unde a poruncit sa fie bine hranit. Iata, cata bunatate si smerenie avea (de Arhimandrit SERAFIM ALEXIEV)

Gând pentru suflet:

„Pentru mulți, dacă nu pentru majoritatea creștinilor ortodocși, Postul Paștelui constă dintr-un număr limitat de reguli și prescripții exterioare, predominant negative: abținerea de la anumite mâncăruri, de la dans și alte distracții. Această înțelegere exprimă **gradul nostru de înstrăinare față de adevăratul duh al Bisericii**, care ne este aproape imposibil de înțeles, și anume că Postul înseamnă și “altceva” – ceva fără de care toate aceste rânduieli își pierd în mare parte semnificația. Acest “altceva” poate fi cel mai bine descris ca o “atmosferă”, “un climat” în care fiecare din noi intră, ca fiind mai întâi o stare a minții, a sufletului, care timp de șapte săptămâni pătrunde întreaga noastră existență. Scopul postului nu este acela de a ne sili să acceptăm câteva obligații formale, ci acela de a ne “înmuia” inima, astfel încât aceasta să se deschidă către realitățile duhovnicești, să cunoască tainica “sete și foame” după comuniunea harică cu Dumnezeu.” *Părintele Alexander Schmemmann*

Mormantul Domnului – Izvorul Sfant

Sf. Ioan Iacob Hozevitul

Lumina cea neînserată
Fiind ascunsă în pământ
Ne-a răsărit la toți viață
Și pace nouă pe pământ.

Iar pe “Lăcașul morții Sale”
Prea Dulcele Mântuitor
L-a dăruit Creștinătății
Să-l aibă ca un “Sfânt Izvor”.

Acolo se pogoară tainic
Lumina Sfintei Învieri
Împrăștiind la toată lumea
Prea minunate mângâieri.

Cunoască semnul îndurării
Și neamul cel necredincios
Luând putere de viață
Din Învierea lui Hristos.

Când azi “Cei Mari” vorbesc de pace
Zadarnic este glasul lor
De nu se vor pleca sub steagul
Mai Marelui Apărător.

Să amuțească bârfitorii
Și cei cu duhul răzvrătit
Văzând lumina cea de taină
A “Veșnicului Răsărit”.

Să se apropie cu râvnă
Acum tot omul muritor
Și să primească luminare
Din al credinții Sfânt Izvor!.

*Am scris acestea în luna aprilie 1959 pentru Luminata și Sfânta zi a Învierii în cinstirea Sf. Ana de la Hozeva.
Nevrednicul între Ieroschimonahi Ioan Iacob
(fost Egumen la Schitul de la Iordan)*

Hristos a Înviat! Adevarat a Înviat!

Christ is Risen! Truly He is Risen!